

Vârșnicul Benjamin De Hoyos
din Cei Șaptezeci

Chemati să fim sfinți

Suntem așa binecuvântați că avem parte de această înfrățire a sfinților din zilele din urmă!

Dragii mei frați și surori, mă rog ca Duhul Sfânt să mă ajute să vă transmit mesajul meu.

În timpul vizitelor mele la conferințele de țărâși, de episcopii și de ramuri, mă simt mereu încărcat cu un sentiment profund de bucurie atunci când mă întâlnesc cu membrii Bisericii, cei care azi, la fel ca și credincioșii care au trăit la jumătatea timpului, sunt numiți sfinți. Spiritul de pace și dragoste pe care îl simt mereu în prezența lor mă ajută să înțeleg că mă aflu într-unul dintre țărâșii Sionului.

Deși mulți provin din familii care sunt membre în Biserică de două sau mai multe generații, mulți alții sunt convertiți recent. Lor le repetăm cuvințele de bun venit adresate efesenilor de apostolul Pavel:

„Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu,

fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos” (Efeseni 2:19–20).

În urmă cu câțiva ani, când slujeam la biroul Bisericii de Relații cu publicul din Mexic, am fost invitat să particip la o emisiune radio. Scopul programului era să descrie diversele religii din lume și să discute despre ele. Am fost desemnate două persoane pentru a

reprezenta Biserica și a răspunde întrebărilor ce puteau fi adresate pe parcursul acestui gen de program. După câteva pauze de publicitate, cum se spune în termeni radio, directorul de program a făcut următorul comentariu: „Avem alături de noi în această seară doi vârstnici ai Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă”. A făcut o pauză și, apoi, a întrebat: „De ce are Biserica un nume așa de lung? De ce nu folosiți un nume mai scurt sau unul mai comercial?”.

Colegul meu și cu mine am zâmbit în fața unei întrebări atât de bune și, apoi, am început să explicăm că

numele Bisericii nu a fost ales de către un om. A fost dat de Salvator prin intermediul unui profet în aceste zile din urmă. „Pentru că așa se va numi Biserica Mea în ultimele zile, chiar Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă” (D&L 115:4). Directorul de program a răspuns imediat și foarte respectuos: „Atunci, vom repeta numele cu mare plăcere”. Nu îmi amintesc acum de câte ori a repetat numele important al Bisericii, însă îmi aduc aminte sentimentul plăcut care a fost prezent când noi am explicat nu numai numele Bisericii, dar și modul în care îi recomandă pe membrii Bisericii – sfinți din zilele din urmă.

Citim în Noul Testament că membrilor Bisericii lui Isus Hristos li s-a dat prima oară numele de creștini în Antiohia (vezi Faptele apostolilor 11:26), dar ei se numeau *unul pe celălalt* sfinți. Ce senzație plăcută trebuie să fi fost pentru ei să-l audă pe apostolul Pavel numindu-i „cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu” (Efeseni 2:19) și, de asemenea, să zică despre ei că sunt „chemati să [fie] sfinți” (Romani 1:7; subliniere adăugată).

În măsura în care membrii Bisericii

Ushuaia, Argentina

trăiesc în acord cu principiile Evangheliei și urmează sfatul profeților, ei vor fi sfințiți, pas cu pas, fără ca nici măcar să-și dea seama. Membrii umili ai Bisericii care țin rugăciunea în familie și studiul scripturilor zilnic, cei care se implică în realizarea istoriei familiei și își consacră timp pentru a preaslăvi în templu cu regularitate, devin sfinți. Ei sunt cei care sunt devotați formării familiilor veșnice. Ei sunt și cei care își alocă timp din viața lor ocupată pentru a-i salva pe cei care s-au îndepărtat de Biserică și a-i încuraja să revină și să se așeze la masa Domnului. Ei sunt acei vârstnici și acele surori, precum și acele cupluri de persoane în vârstă care răspund chemării de a sluji ca misionari ai Domnului. Da, dragii mei frați și surori, ei devin sfinți, astfel încât descoperă acel sentiment cald și minunat numit caritate sau dragostea pură a lui Hristos (vezi Moroni 7:42–48).

Sfinți, ori membrii Bisericii, ajung, de asemenea, să-L cunoască pe Salvatorul nostru prin intermediul suferințelor și încercărilor. Să nu uităm că până și El a trebuit să sufere toate lucrurile. „Și El va lua moartea asupra Lui, ca să poată dezlega legăturile morții care leagă poporul Său; și va lua asupra Lui infirmitățile lor, ca inima Lui să fie inundată de milă, în ce privește trupul, ca El să știe, în ce privește trupul, cum să-i ajute pe oameni după infirmitățile lor” (Alma 7:12).

Pe parcursul ultimilor ani am fost martor la suferințele multor oameni, inclusiv ale multora dintre sfinții noștri. Ne rugăm continuu pentru ei, rugându-L pe Domnul să intervină ca să nu le fie slăbită credința, iar ei să înainteze cu răbdare. Acestor sfinți le repetăm cuvintele de alinare ale profetului Iacov din Cartea lui Mormon:

„O, și atunci, frații mei preaiubiți, veniți la Domnul cel Sfânt. Amintiți-vă de cărările Lui că sunt drepte. Iată,

calea omului este strâmtă, dar se întinde dreaptă în fața Lui, iar păzitorul porții este Cel Sfânt al lui Israel; și El nu folosește acolo niciun slujitor; și nu este nicio altă cale decât prin poartă; și El nu poate fi înșelat, căci Domnul Dumnezeu este numele Lui.

Și oricui bate... El aceuia îi va deschide” (2 Nefi 9:41–42).

Nu contează situațiile, încercările sau provocările cu care ne confruntăm; înțelegerea doctrinei lui Hristos și a ispășirii Lui vor fi sursa tăriei și a păcii noastre – da, dragi frați și surori, acea pace interioară izvorâtă din Spiritul pe care Domnul îl oferă sfinților Lui credincioși. El ne hrănește spiritual, spunând: „Vă las pacea... Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înpăimânte” (Ioan 14:27).

Mulți ani la rând, am fost martor la credința mare a membrilor Bisericii, sfinți din zilele din urmă, care, având credință în planul Tatălui nostru Cereșc și în ispășirea Salvatorului nostru, Isus Hristos, au biruit chinurile și suferințele prin curaj și cu mare entuziasm, rămânând și continuând astfel pe cărarea strâmtă și îngustă a sfințirii. Nu găsesc cuvinte potrivite pentru a-mi

exprima aprecierea și admirația față de toți acești sfinți credincioși pe care am avut privilegiul să-i cunosc!

Deși cunoașterea noastră în ceea ce privește Evanghelia nu este atât de profundă precum este mărturia noastră despre adevărul ei, dacă ne punem încrederea în Domnul, vom fi sprijiniți în toate necazurile, încercările și suferințele noastre (vezi Alma 36:3). Prin această promisiune a Domnului către sfinții Lui nu înseamnă că vom fi scutiți de suferințe sau încercări, ci că vom fi sprijiniți pe parcursul lor și vom ști că Domnul este Cel care ne-a sprijinit.

Dragii mei frați și surori, suntem așa de binecuvântați că avem parte de această înfrățire a sfinților din zilele din urmă! Suntem așa de binecuvântați că mărturiile noastre despre Salvator se găsesc alături de cele ale profeților din vechime și ale celor din zilele noastre!

Mărturisesc că Domnul nostru, Cel Sfânt al lui Israel, trăiește și îndrumă Biserica Sa, Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă, prin intermediul preaiubitului nostru profet, Thomas S. Monson. În numele Domnului nostru, Isus Hristos, amin. ■